

Randi-rondó

2008. április 14., hétfő, 19:01

25 férfi egy hét alatt - ennyi próbálkozásból próbáltuk kideríteni, milyen esélyekkel indul egy 30 feletti, elvált nő, ha ismerkedni akar? Mit kínálnak a piacon fellelhető társskereső szolgáltatók? Van-e értelme a rapid randinak, lehet-e pasit fogni az interneten? Kipróbáltunk néhány lehetőséget, a házassági apróhirdetéstől a főző-randiig.

Egy váláson túl, de még negyvenen innen, pláne, ha még gyereke is van az embernek, nem olyan egyszerű társra lelni. Még úgy sem, hogy egyre több új lehetőséget kínál a piac, partiképes ismeretségeket ajánlva. Az interneten is megszorodtak a társskereső oldalak, és még mindig itt vannak a hagyományos lehetőségek: házassági hirdetés a napilapokban és az erre szakosodott irodák.

Az árakat és a rendelkezésre álló időt figyelembe véve végül 4 módszert választottunk tesztelésre: az internetet, a rapid randit, a főző-randit és a házassági apróhirdetést. Tesztalanyunk 25 férfit ismert meg egy hét alatt, és - bár elmondása szerint kétségkívül voltak nagyon rokonszenves urak is porondon - a "Herceget" még nem találta meg. Randi-körkép, első kézből.

Internet - gyors és olcsó

Az internetes társskereső oldalakon szinte mindenki megenged magának egy kis füllentést - vagy nem is olyan kicsit. Ez nem személyes tapasztalat: egy közvélemény-kutatás jutott erre a megállapításra. Ugyanez a kutatás számolt be arról, hogy Magyarországon melyek a legnépszerűbb ilyen jellegű site-ok - a top 3-nál rögvest regisztráltam is.

Többórányi önelemzés után, és úgy száz kérdéssel később, végre nekiláthattam a keresésnek. Első próbálkozásra nagyjából 3 tucat potenciális jelentkező maradt fent a listán - nekik küldtem el a bemutatkozó leveletem. Rá kellett jönnöm, hogy nem is olyan egyszerű jól, röviden és érdekesen írni magamról - ez egyébként azoknak sem feltétlenül sikerült, akik "ráugrottak a friss húsr", vagyis bepróbálkoztak nálam: pár óra alatt

ugyanis jó néhány bemutatkozás landolt a fiókjaimba, és legtöbbje semmi új információt nem adott ahhoz képest, amit az adatlap vagy netrandis szlenggel szólva a "reglap" nyújt. Egyiken-másikon látszott, hogy alaposan kipróbált, előre megfogalmazott levél, amit rajtam kívül nyilván sok lány olvashatott már. Az első nap eredménye 5 olyan lehetséges partner, akikkel próbáltam kommunikálni.

Netes hazugságok

Sokkoló volt, hogy rengeteg férfi aposztrofálta magát "házas, de független" keresőként, és, ahogy később kiderült, akik egyedülállónak hirdetik magukat, azok sem feltétlenül azok. Többen kerestek úgy, hogy kapcsolatban éltek, igaz, ez nem csak a pasikra jellemző.

Bajban voltam a feltöltött képekkel is, a legtöbbször a jelentkező alig látszott. Az is bosszantott, hogy sokan olyan szinten sem méltattak válasza, hogy megírják: nem ilyen lovat akartak. Az első körben megmaradt öt jelölt közül kettőtől a második körben búcsúztam, egyikükről kiderült, hogy együtt él a feleségével és a gyerekeivel, a másik próbálkozásnál a levelek hangvétele sikerült egy kicsit túl bizalmaskodóra: lehet, hogy bennem van a hiba, de kétlevélnyi ismeretség után nem szíviesen vallok a szexuális szokásaimról.

Végül három emberrel jutottunk el a személyes találkozóig. Az első lovagomnál már akkor szerettem volna menekülőre fogni a dolgot, amikor megláttam: a kép, amit magáról feltöltött, nyilván jó néhány évvel és jó pár kilóval ezelőtt született, ráadásul az úr tovakodó volt, és harsány, úgyhogy pár perc után búcsúztunk.

A következő találka kicsivel hosszabbra nyúlt, de miután - kérdés nélkül is - kiderült, hogy az illetőnek van barátnője, őt is hamar kihúztam a listáról.

A harmadik netes társ-jelölttel szerencsére nem volt semmi baj, egyszerűen csak hiányzott a "szikra" nem csak nálam, nála is.

Azt megtudtam, hogy mindhárman hosszabb ideje kutakodnak, volt, akinek már sikerült egy-egy rövidebb kalandba bonyolódni ilyen módon. Azt is elárulták, hogy a nők is gyakran csálnak magukkal kapcsolatban, leginkább a súlyukat és korukat tagadják le.

Tapasztalatok: ami jó a netben, hogy gyors, nagy a választék, és nem utolsósorban ingyen van. Ennek megfelelően rengetegen használják, köztük sokan a személytelenség mögé bújva nem társat, hanem szeretőt keresnek.

Kiknek lehet jó: bárkinek, akinek elég sok ideje és türelme van - egy szakember szerint kb. minden 80. találkozásra jut egy sikeres kapcsolat.

Tanácsok: azok, akik rászánják magukat, készüljenek fel, hogy itt nem mindenki vágyik tartós kapcsolatra - vértessze fel a lelkét csalódások ellen.

Nem jó, ha rögtön elsőre, többoldalas levélben küldünk bővített önéletrajzot, de a "Szia, független srác vagyok, akarsz megismerni?" egy kicsit kevés ahhoz, hogy ezt egy átlagnő eldönthesse.

Rapid randi - a gyors pofavizit

Félhomályos teaház, apró asztalokkal, amikor megérkezem, már vagy 10 lány ücsörög, és lesi szorongva a lépcsőt. Az urak később szállingóznak, ők is stírólnak, igaz, a sötét alaposan megnehezíti a dolgukat. Elvileg 7 lányt és 7 fiút hoznak össze a szervezők 7-7 percre, a valóságban 12 lány jutott 8 srácra, így az első körben csak figyeltem, mi zajlik a többi asztalnál.

A rapid randi egyébként elég egyszerűen működik: a lányok kicsi asztalaiknál ülve várják az urakat, egy-egy beszélgetés szigorúan 7 perc hosszú, a végét csengő jelzi, ilyenkor a férfiak átülnek a következő jelölthöz. Mindenki keresztnéven vagy becenéven szerepel, a személyes adatokat nem szabad sem elkérni, sem kiadni. Minden jelentkező kap egy papírt, erre jegyzi fel, hogy ki volt rokonszenves, s akik kölcsönösen annak találják egymást, azok utólag megkapják a másik elérhetőségét. Az gyorsan feltűnt, hogy a lányok mind fiatalabbak nálam, később a szervezők is engem igazoltak: a villámrandi inkább a huszonévesek ismerkedési formája. Az is foglalkoztatott, hogy a 7 perc elég lesz-e bármire is, de rögtön ez első fiú meggyőződött: néha még sok is.

Rapid lovagok

A fiatalember még csak épp, hogy széket ért, amikor már mondta is a magáét: hány éves, hol dolgozik, szeret olvasni, túrázni, színházba járni - mit láttál utoljára? vetem közbe a kérdést, de nem tudom kizökkenteni, fújja tovább a monológot. A csengőszóra levegőt vesz, megkérdezi a nevem, és elviharzik.

A következő úr pont az ellenkezője, harapófogóval kell kihúzni belőle minden szót, elmondja, hogy szeret bringázni, próbálom erre terelni a szót, de csak egyszavas válaszokat kapok.

Jött még egy olyan férfi, aki leginkább magától volt eltelve, és kívánságlistát sorolt: gyerek, bagó, pia kizárva, nem költözik senkihez, és szeretné, ha a partner mindenhová elkísérné.

Kikaptam egy enyhén szólva ápolatlan urat, kinyúlt, koszos pulcsiban, gyászkeretes körmökkel. Akadt egy jelölt, aki - mire hozzám ért - valószínűleg megbánta, hogy eljött, olyan fájdalmasan nézett rám - később azonban vele beszélgettem a legjobbat, nála sajnáltam, hogy megszólalt a csengő.

Leginkább az utolsó fiú volt rokonszenves, zseniális humora volt, de sajna hamar kiderült, nem egymást keressük.

A szervezőktől megtudtam, a jelenlevők közül többen nem először rapidoztak, voltak köztük olyanok is, akiknek már "találata" is volt, tehát akadt, akivel kölcsönösen rokonszenvesnek találták egymást. A 7 perc viszont csak arra elég, hogy a jelentkező eldönthesse, akarja-e jobban megismerni a másikat, az csak később derülhet ki, hogy működik-e a dolog, vagy sem.

7 perc - és cseengettek

Tapasztalatok: azok, akik szerint szerint 7 perc semmire sem elég, és egy ilyen direkt helyzetben nem lehet ismerkedni, rosszul látják a helyzetet. Sajnos azonban közel sem biztos, hogy aki kicsengeti a pár ezer forintos beugrót, komolyan veszi a dolgot, szerintem többen nem gondolták végig, mit is vártak ettől a másfél órától.

Kinek lehet jó: ez elsősorban a fiatalabbak játéka, azoké, akiknek nem okoz problémát beszédbe elegyedni egy idegennel. A 7 perc ugyanis ahhoz tényleg rövid, hogy feloldjon egy alapvetően zárkózott embert.

Tanácsok: figyelj a másikra. Ha csak azzal vagy elfoglalva, hogy magadról elmondj mindent, hogyan döntöd el, hogy ki a szimpatikus és ki nem? Készülj fel, hogy megkérdezz, mivel foglalkozol, mivel töltöd a hét végét, milyen hobbijaid vannak. Kérdezz olyat, ami tényleg érdekel, és próbálj egyedi lenni.

Főző-randi - házibuli a konyhában

A házibulik java mindig a konyhában zajlik - valószínűleg ez lebeghetett a

szeme előtt azoknak, akik ezt az ismerkedési formát kitalálták.

Hozzávalók: egy jól felszerelt konyha, egy főzőiskola szakácsa, egy raklap alkohol, 20-30 társra és vacsorára éhes ember, férfiak-nők fele-fele arányban.

Kell még egy csipet bátorítás, és már készülhet is a vacsora, szövődhet a szerelem.

A főzőrandi ugyanis úgy működik, hogy a jelentkezők, a profi segítségével, hat különböző asztalon együtt főznek és esznek meg egy hatfogásos vacsorát - elvileg.

Gyakorlatilag azonban az ivararánnyal itt is baj volt: a 24 nőre jutott 14 pasi. Ráadásul a 38 ember soknak bizonyult, így, aki nem volt elég fürge, annak nem jutott feladat, csak megfigyelőként lézengett asztaltól asztalig.

A résztvevők itt is csak a másik keresztnévét ismerik, ha valaki bejön, annak egy úgynevezett flörtkártyát kell átadni a neveddel és egyéb adataiddal, de utólag is van lehetőség a randicsapat oldalán keresztül a levelezésre.

A megérkezés után a csajok már kisebb csoportokban lesték a később befutó urakat, akik, miután kötenyt húztak, az italos hűtő mellé zsúfolódva értékelték a nőket. Később oldódott a hangulat, volt, akinél túlságosan is, egy fiatalember nem kevés alkoholt gurított le rövid idő alatt a nagy ijedtségre, majd nagy hangon osztotta az ést, többek rosszalló tekintetétől övezve.

Jelöltek fakanállal

Próbáltam társalogni, de ez nem mindenkivel sikerült, az egyik ismerkedni vágyó, a borospoharába kapaszkodva a sarokba menekült, amikor megkérdeztem, melyik most készülő ételt szeretné megkóstolni. Egy másik fiú répát hámozni tanított, közben a legszemélyesebb információ, amit kiadott magáról, hogy nincs mosogatógépe. Az épület előtt a dohányzóban folyt az élet, itt lehetett dumálni, ismerkedésről, lovakról, futásról. A hangulat ugyan remek volt, de sok pár nem jött össze ezen az estén - én sem jártam szerencsével.

Tapasztalatok: ha valaki ide elmegy, és kifizeti a közel 10 ezer forintos díjat, az már tényleg ismerkedni akar - gondoltam. Ezek után meglepő volt, hogy mennyire bátortalanok voltak a résztvevők - tisztelet a kivételnek. Viszont, ha belekalkulálod, hogy nincs garancia arra, hogy bárki is az eseted lesz, ellenben nyitott vagy az új ízekre, ismeretségekre, érdemes kipróbálni.

Kinek lehet jó: itt már van némi esélye egy "majdnem negyveneseknek"

is, bár a fiúk deklaráltak a fiatalabb csajokat keresték. A játékhoz nem kell főzőtudás, de nyitottság mindenképp. Igaz, itt több órád van becserkészni a szimpatikusnak tűnő jelöltet.

Tanácsok: gondold arra, hogy szinte egész este állnod és dolgoznod kell, a tûsarkú és a mini, bár szexi lehet, nem a legjobb választás. Az alkohollal érdemes csínján bánni, elég hervasztó, ha valaki spiccesen akarja meghódítani a másikat. Érdemes a veled azonos nemûekkel is beszélgetni, hiszen akár egy jó barátság is összejöhet.

Kézzel írott, fényképes levelet a kiadóba

Mi vesz rá egy embert, hogy az atomkorban, amikor egy e-mail váltás másodpercek alatt megfordul, hogy "kézzel írott, fényképes levelet várjon a kiadóba?" Ki az a régimódi lovag, aki hirdetést fogalmaz meg, jeligét választ, leveleket vált, és virággal a gomblyukában várja a hölgyet? Lehet még így ismerkedni, vagy ez már egy ódivatú, elavult, nem túl hatékony módszer?

Az újságból is több hirdetést választottam, szám szerint ötöt. Két levelet kellett kézzel körmőlnöm, a többiek megelégedtek a kinyomtatott formával. Végül két férfival egyeztettem személyes találkozót, a "sportos testalkatú, komoly kapcsolatra vágyó, független" "Vörösrózsa" jeligével, és az "átlagos testalkatú, mély érzésû értelmiségi" "Talán most sikerül"-lel.

Az internet után enyhe szkepticizmussal közelítettem meg a helyszínt, de Vörösrózsa minden várakozást felülmúlt. Pontosan érkezett, kellemes jelenség volt, végig érdeklődően és nyitottan viselkedett. Sajnos hamar kiderült, hogy nem vagyok az esete, ezt már ott, nagyon udvariasan közölte, ezek után felfedtem az inkognitómat, és megkértem, hogy segítsen, magyarázza el nekem, miért pont így ismerkedik.

Miért éppen apróhirdetés?

"Próbáltam az internetet is" - mondja - "de nagyon sok csalódás ért. Sok lány van, aki nem is akar komolyan ismerkedni, csak kalandra, udvarlásra vágyik. Én viszont már öreg vagyok ahhoz, hogy ilyesmire pazaroljam az időt. Aki levelet ír, pláne kézzel, az már valóban vár valamit a lehetőségtől. A kézírás egyébként is nagyon sok mindent elárul, még akkor is, ha nem vagy grafológus."

Vörösrózsától azt is megtudom, hogy egy hirdetésre 3-4 levél fut be, de volt már olyan, hogy egy se érkezett. Majdnem egy éve keresi a társát, ezalatt elég sokat engedményt tett. "Volt egy remek asszony, aki minden szempontból megfelelt, kivéve, hogy dohányzott, de nála még ezt is elnéztem volna. Végül sajnos nem rajtam múlt, hogy nem lett belőle semmi."

Vörösrózsa után a másik apróhirdetésest vártam, aki azonban el se jött, vagy ott volt, de nem fedte fel magát. Nem is baj, így legalább jó szájízzel és azzal a reménnyel fejeztem be a társkeresést, hogy bár nem estem halálos szerelembe senkivel, még sincs minden veszve. Továbbra is bízom a váratlan villámcsapásban.

Tapasztalatok: ez a legnehézkesebb ismerkedési forma, viszont tényleg van abban valami, hogy a kézzel írott levélnek megvan a "méltósága", azt nem lehet elkapkodni.

Kinek lehet jó: tulajdonképpen bárkinek, aki vállalja az ezzel járó macerát. Halkan megjegyzem, régen lestem annyira a postást, mint ezekben a napokban, és kifejezetten jó volt, hogy nem csak reklámszemét, csekk és számla lapul a postafiókomban.

Tanácsok: mielőtt nekilátsz megfogalmazni a saját hirdetésedet, olvass sok ilyet. Próbálj eredeti lenni, hogy téged válasszanak, mert itt lényegesen kevesebb hirdetésre reagál egy jelentkező, mint az interneten.

[origo]

A cikket az alábbi címen találja az [origo]-

ban:<http://origo.hu/noilapozo/temegen/20080414-tarskereso-szolgalat-tipusok-hatekonysaguk-fozos-randi-rapid-randi-vak-randi.html>